

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ενας λαός θνώνεται ήμα
είλη πώς; δι' φοβήναι την
λήθηα—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φν
οισούς της κανόνες.

ΒΕΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Σ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΦΑΛΗ 6 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 356

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Τὸ «Σεράπιον».
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΟΥΤΗΣ Φυλλάδες τοῦ Γερο-
ύμου (συνέχεια).
ΙΔΑΣ. Σαμοθράκη (συνέχεια).
Ε. CLÉMENT. «Στὴν δὲ πόρταν».
ΔΙΑΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ. Ἄλλη πλάση.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΙΜΑΣ. Σατιρικά γυμνάσματα (Δευ-
ετη σειρά).
ΣΡΑΤΟΚΟΠΟΣ. Ὁ Βασιλιάς.
ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπασμένες ψυχές (συνέ-
χεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ-Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ-ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Νὰ μὴν παραιτηθεὶ ὁ Βασιλιάς μας. Τίποτα
δὲν τὸν ἀναγκάζει νὰ παραιτηθεὶ. Οἱ στρατιω-
τικοὶ τὸ δηλώσανε μὴ καὶ δυὸ καὶ χιλίες φο-
ρές, καὶ ὁ λαὸς τὸ καλοχώνεψε πιά, πὼς τὸ
στρατιωτικὸ κίνημα δὲν εἶτανε ἀντιδυναστικό.
Τὴν κομματικὴ φαυλοκρατία θελήσανε νὰ χτυ-
πήσουνε καὶ αὐτὴνε χτυπήσανε. Καὶ σήμερα ποῦ
Λαὸς καὶ Στρατός, συσσωματωμένοι, ἕναν κοινὸν
ἀγῶνα ἀγωνίζονται, νὰ θάψουνε γιὰ πάντα τὰ
προσωπικὰ κόμματα, ποῦ ἀφανίσανε τὸν τόπο—
σήμερα ποῦ ὅλοι καρτεροῦμε μὴ καινούρια
ἀδύχη, ἃς εἶναι ἀκόμα καὶ ἀπὸ αἱματοδομημένα σύ-
γνεφα βγαλμένη, σήμερα μόνο ὅσοι στρέγουν τὴ
σαπίλα καὶ θέλουν τὸ κακὸ τοῦ ἔθνους ἔχουν
τὸ δικαίωμα νὰ μιλοῦνε γιὰ παραίτηση.

Ὁ Βασιλιάς μας ὅμως καὶ ἄλλοτε καὶ τε-
λευταῖα, πρὶν ἀκόμα δηλ. ξεσπάσει τὸ κακὸ, τὸ
εἶπε σὲ πολλοὺς ξάστερα πὼς τότε μόνο ὑπάρ-
χει ἐλπίδα νὰ σωθεὶ ὁ τόπος, ὅταν πέσουν τὰ
προσωπικὰ κόμματα καὶ ἔταν πάψει νὰσελγαίνει
ἀδιάντροπα ἢ ρουσοφετομένα μικροπολιτικῆ.

Μ' ἄλλα λόγια, Ἐπανάσταση, λαχταροῦσε
καὶ ὁ Βασιλιάς μας. Καὶ ἀφοῦ δὲν τὴν ἔκαμε ὁ
ἴδιος τὴν Ἐπανάσταση, ζητώντας γιὰ δαύτη τὴ
συντρομὴ τοῦ λαοῦ τοῦ μ' ἕνα παλληκαριστὸ Βα-
σιλικὸ Διάγγελμα, καὶ ἀφοῦ ἡ Ἐπανάσταση ἔ-
γινε πιά δίχως τὴν πρωτοβουλία του καὶ τὴ
συντρομὴ του, ἔχει χρέος σήμερα, ἔχει νὰ φο-
βερίζε: μὲ παραίτηση, μὰ ν' ἀγκαλιάσει τὴν
Ἐπανάσταση καὶ νὰ γίνε ἀρχηγὸς τῆς.

Λένε πὼς ἀγαπάει τὸ ἔθνος καὶ πὼς ἔχει
δυνατὸ πολιτικὸ μυαλό. Μὰ νά, περίσταση νὰν
τις δείξει καὶ τις δυὸ αὐτὲς του τις ἀρετές. Ἄν
ἀγαπάει τὸν τόπο, ἔχει χρέος νὰ δουλέψει σή-
μερα μαζί μας γιὰ τὴν ξαναγέννησή του καὶ ἂν
εἶναι δυνατὸ πολιτικὸ μυαλό, πρέπει νὰ φερθεὶ

ἔτσι ὥστε ἡ Ἐπανάσταση ἀντὶ νὰν τοῦ κλονί-
σει τὸ θρόνο, τὸ ἐναντίον νὰν τοῦ τονὲ στεριώσει
περισσότερο καὶ νὰν τοῦ τονὲ θεμελιώσει μέσα στὴν
φυγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Δὲν πρέπει οὔτε νὰν τὸ λογαριάσει καὶν πὼς
ἡ Ἐπανάσταση, πάνου στὴν πρώτη τῆς ὁρμῆ,
τοῦ ἀπομάκρυνε τὰ παιδιὰ του ἀπὸ τὸ στρατό.
Ὅταν ὁ Βασιλιάς λέγεται «Πατέρας τοῦ Λαοῦ
του», καὶ σὰ θέλει ἀληθινὰ νάβαι τέτιος, τὰ
θυσιάζει τὰ παιδιὰ του, θυσιάζεται ἀκόμα καὶ ὁ
ἴδιος, γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ. Ἡ ἀγάπη, ἔχει μὲ
λόγια, μ' ἔργα φανερώνεται. Καθὼς καὶ ὁ Ἡρωϊ-
σμός. Κ' ἕνας τέτιος Ἡρώας Βασιλιάς, ἕνας
Βασιλιάς ἐπαναστάτης, πρέπει νὰ κάθεται σή-
μερα στὸν Ἑλληνικὸ Θρόνο.

Λαχταροῦμε νάβαι τέτιος ὁ Βασιλιάς μας.
Καὶ ἂν τὸ αἰσθάνεται καὶ ὁ ἴδιος πὼς εἶναι τέ-
τιος, ἃς ἀφίσει τις φοβέρες γιὰ παραίτηση στοὺς
θεοτόκηδες καὶ ἃς καθίσει στὸ θρόνο του. Κα-
νεὶς δὲν ἔχει νὰ τὸν πειράξει.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΕΙΡΑ(*)

Στ' ἀκάρτα κυλίστε μας τοῦ βούρκου,
καὶ πιδ βραθιά. Πατήστε μας μὲ κάτι
καὶ ἀπὸ τὸ πιδ πιδ σκληρὸ τοῦ Τούρκου.

Διαδοσμένοι, ντοτόροι, σπιρουνάτοι,
ρασοφόροι, δασκάλοι, ρουσοφελήδες,
αἰσκοπεδοφαγάδες, ἀεοκάτοι,

κομματάρχηδες καὶ κοτζαμπασήδες,
καὶ τῆς γραμματικῆς οἱ μανταρίνοι
καὶ τῆς πολιτικῆς οἱ φασουληδες,

ταρτούφοι, ραμπαγάδες, ταρταρίνοι
—Ἄμάν! Ἄγᾶ, στὰ πόδια σου! ἄκου! στάσου!—
Βυζαντινοί. Γασμοῦλοι. Λεβαντινοί.

Ρωμαίικο, νά! Μὲ γσιὰ σου, μὲ χαρὰ σου.

Πρόγονους πάρε, ἀπόγονους, δαιμόνους,
ἔλα τῆς Ἱστορίας τὰ συναξάρια,

(*) Ἡ «ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ» τυπώθηκε στὰ 277 φύλλα
τοῦ «Νουμῆ» (Γενάρης τοῦ 1908).

βλους τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοὺς φανφαρόνους,
ἔλα τῆς Ρωμισσίνης τὰ καμάρια,
τοῦ Λόγου τις κορφές, τοὺς παραλήδες,
τοὺς σαρούς, τὸν πολέμων τὰ λιοντάρια,

Ὅμηρους, Ἀρχιμήδες, Ἀχιλλήδες,
καθὼς περνᾶν ἀνάκατα στὴ στρατά.
Καποδίστριαδες, Διάκους, Κοραήδες,

ἔλα φιάς' τα γκιουδέτσι καὶ σαλάτα,
νά καὶ τὸ ρετσίνατο στὴν ταβέρνα,
καὶ τὰ βιολιά, καὶ ρίζου τους καὶ φάτα.

Κέρνα, ρούφα, ξεφάντωνε καὶ ξέρνα.

3

Ζαγάρια καὶ τσακάλια καὶ κοκκόροι,
σηκωτοὶ κάθε τόσο στὸ πεδάρη,
μόρτηδες, λούστροι, ἀργοί, λιμοκοντόροι.

Στὸν ἀφέντη χαρὰ ποῦ τοὺς λανσάρει!
Καὶ ποιά εἶναι τὰ σωστά, ποιά τὰ μεγάλα
ποῦ τὴν ὁρμὴ τοὺς δίνουν καὶ τὴ χάρη;

Προδότες οἱ Τρικούπηδες. Κρεμάλα!
Κ' οἱ Ψυχάρηδες; Γισούχα! Πλερωμένοι.
Νά ἡ Ἑλλάδα! Ἀρσακιώτισσα δασκάλια,

μὲ λογιώτατους παραγοισμομένη.
Καὶ ὁ Ρωμιός; Ἀφερὶμ! Μυαλό; κουκούτσι.

Ἄπὸ τὸν καφενὲ στὴν Πόλη μπαίνει,

τοῦ ναργελέ κρατώντας τὸ μαρκούτσι.

4

Σκύλος κοκκαλογλύφτης φέρνει γύρα
κράν! τάν! τῆς γειτονίας τοὺς τενεκέδες.
Ὁ ποσαπαίρνης μὲ τὸ θεσιθήρα

γιὰ τὴν πατρίς καυγᾶ στοὺς καφενέδες.

Οἱ γάτοι λιγερὸι στὰ κεραμίδια
ταιριάξουν ἐρωτόπαθους γιαρέδες.

Φαγοπότι, ξαπλωταριό, τὰ ἴδια.
Τὰ θέατρα, τις ταβέρνες, τὰ πορνεία,
φάμπρικες, μπάνγκες, σπίτια, ἀποκαϊδία,

τάνταμώνει ἀτικιώτατη ἀρμονία.
Καὶ κοιμισμένη στὰ ὄνειρά τῆς βλέπει
μουρλή γλωσσοκοπᾶνα Πολιτεία

τὸν Περικλή. Μὰ ὁ Χασεκῆς τῆς πρέπει.